

Він хотів, щоб Україна була європейською державою

ЗВІТЯГА. Полтава провела в останню путь ще одного мужнього воїна — Героя України Андрія Орлова

Олександр ДАНИЛЕЦЬ,
«Урядовий кур'єр»

Жалобна церемонія відбулася біля Свято-Успенського собору. Віддати шану його подвигу прийшли рідні, побратими та небайдужі полтавці. Чин відспівування здійснили духівники Полтавської єпархії Православної церкви України на чолі з митрополитом Полтавським і Кременчуцьким Федором. У промові священник назвав Андрія Орлова представником української еліти: «Ми часто вживаємо в наших розмовах слово «еліта». Еліта — це ті люди, які беруть на себе відповідальність за долю своєї країни і свого народу. Андрій належав саме до такої еліти України».

Білим квитком не скористався

Учасник російсько-української війни головний сержант ЗСУ Андрій Орлов («Сармат») народився 29 жовтня 1983 року в Полтаві. 2000-го закінчив ліцей №1, 2007-го — місцевий педінститут (нині університет), здобувши фах викладача англійської мови. Із 2006-го по 2014 рік та з 2017 по 2022-й працював у міжнародних компаніях.

«Мій син був дуже освіченою, інтелектуальною, розвиненою, відповідальною людиною. Мав чудове почуття гумору. Ще з ліцейських та інститутських часів був учасником команди КВК. Я

Андрій Орлов біля брами деокупованого Херсона

ним пишалася. Мені гріх було коли-небудь скаржитися на свою дитину», — розповіла мама Героя Олена Орлова.

На захист України воїн з Полтави став ще 2014 року.

«У нього був білий квиток, він був частково придатний у военний час. Але ухвалив рішення, що треба йти на захист України, — продовжує мати. — Із березня 2014-го почав оформлювати документи, а у вересні знайшов місце в батальйоні «Донбас». Я тоді спитала: «Синку, навіщо?» А він сказав: «Заради країни, заради сина». Він хотів, щоб Україна була європейською державою».

«2014 року я прийшов добровольцем у батальйон «Донбас» без військової підготовки, — розповідав Андрій в одному з інтерв'ю, — із цивільного життя. Уже тоді «Донбас» був відомою структурою. Ми проходили ви-

школи у навчальних центрах Нацгвардії. Нами займалися інструктори, зокрема іноземні. Мені все подобалося, я досить швидко опановував нові знання. Перші півтора року я був стрільцем, потім командиром відділення. А вже потім став заступником командира снайперського взводу, який працював окремо».

У складі батальйону «Донбас» Андрій Орлов прослужив два роки, брав участь в антитерористичній операції на сході України.

На початок повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну 24 лютого 2022 року він перебував у Багдаді, де працював охоронцем в одній з міжнародних компаній, однак розірвав контракт раніше.

«2022-го він міг не йти на війну, був в Іраку. Міг залишитися там, але ухвалив таке рішення. Я його просила: «Синку, не треба! Тут, дивися,

які черги у військкоматі стоять. Синку, тут вистачить». А він каже: «Мамо, їх поки навчати. А я вже вмію». Він уже 24 лютого 2022 року ввечері телефонував, що повертається. Усі просили, і я, і дружина, щоб не повертався. Він: «Ні, я повинен бути там!»

Про світлу особистість Андрія Орлова, його моральні чесноти розповів побратим Олександр: «Ми з Андрієм служили, працювали і разом повернулися з-за кордону захищати країну. Він був достойною людиною, яку багатьом можна поставити за приклад. На нього завжди можна було покластися. І військовим він був вірним, тому що мав колосальну бойову підготовку. Виконував бойові операції, які мало хто в нашій країні може виконати».

У жовтні йому було 40

Вирішивши взяти участь у визвольній війні, побратими повернулися додому не з порожніми руками: «Андрій купив автомобіль, тепловізор, тепловізійний приціл, тому що з досвіду нашої, назвемо так, першої війни, з 2014-го по 2019-й рік, розуміли, який стан речей, яким буде забезпечення. Тож вирішили, що їхати треба підготовленими».

Із березня 2022 року Андрій Орлов був задіяний у розвідувальних операціях на херсонському напрямку. У вересні він як боєць розвідувальної групи здійснював

вдале коригування вогню артилерії й авіації по скупченню сил ворога поблизу села Мала Сейдеминуха Бериславського району Херсонської області. Завдяки його вмільим професійним діям нашим захисникам вдалося знищити значну кількість окупантів і ворожої техніки та змусити агресора відступити. Проте під час бою Андрій Орлов зазнав осколкового поранення вуха та шиї.

«Він із тих, що «в мене все гаразд». Якщо з ним щось траплялося, то рідні про це дізнавалися зі ЗМІ або коли хтось із друзів обмовився. Про перше його поранення я дізналася від Президента. Про друге — коли він уже приїхав після лікування додому і я побачила свіжий шрам. Телефонував, ми спілкувалися, але не казав, що перебував в госпіталі. Мало він розказував. І про 2014 рік трішки розказував, уже демобілізувавшись. Він казав, що це різні війни. І за інтенсивністю, і за тим, як їх ведуть, якою зброєю, і хто із того боку, із цього», — розповідає мама Героя.

10 листопада 2022 року Андрій Орлов у складі розвідувального загону брав участь у визволенні міста Снігурівка Баштанського району Миколаївської області, яка була в російській окупації із березня 2022-го, й особисто підняв прапор над будівлею районної адміністрації.

Торік у листопаді мужньою полтавцеві присвоїли

звання Героя України. Нагороду йому вручив Президент. У відеозверненні Володимир Зеленський тоді сказав, що Андрій Орлов ще у вересні проявив хоробрість та результативність у боях на Херсонщині. Був поранений, одужав, після чого повернувся на передову.

«Він мені прислав фото цього посвідчення і знімок, на якому його нагороджує Президент. Не можу передати, як я пишалася. Гордість і радість були неймовірні. Мені хотілося кричати, щоб усі знали, що мій син — Герой України», — розповідала Олена Орлова.

Проте побачити сина живим і з орденом «Золота Зірка» на грудях їй не судилося. 6 вересня під час виконання завдань розвідки поблизу села Одрадокам'янка на Херсонщині його вкотре було тяжко поранено.

«Того дня вранці побратим сина зателефонував до свого друга. І вже його друг подзвонив мені й дружині. Він нас заспокоював, казав, що не думас, що в Андрія буде щось складне. Мовляв, обійдеться невеликою операцією».

Проте дійсність виявилася іншою. Того самого дня Андрій помер у Бериславській районній лікарні.

Героєві України було 39 років, у нього залишилися мама, дружина та 15-річний син. Поховали Андрія Орлова на алеї Героїв центрального кладовища Полтави. Вічна пам'ять славному синові України!

Фото з сайту Суспільне Полтава